

βέρτος, ὅστις ἕως τότε διέτριβεν ἐν Δρέσδη ὡς σύμβουλος τῆς πρεσβείας, εἰσήλθεν εἰς τὸ πολιτικὸν τμήμα τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν καὶ μετ' ὀλίγον προσελήφθη εἰς πλείονας διπλωματικὰς ἀποστολάς, εἰς Λονδίνον, εἰς Βιέννην καὶ βραδύτερον εἰς Πετρούπολιν. — Πρὸ τῆς ἐν Πετρούπολει διαμονῆς του ὁ κόμης Ερβέρτος διέτριβεν ἐν Λονδίῳ ὡς πρῶτος γραμματεὺς τῆς πρεσβείας, ἀνεληθὼν οὕτω εἰς τὴν προτελευταίαν βασιμίδα πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ πρεσβευτοῦ, ὅπερ καὶ περιεβλήθη βραδύτερον τῷ 1884 ἐν Haag. Τῷ 1885 διαρίσθη ὁ κόμης Ερβέρτος ὑπουργὸς (Unterstaatssekretär) τῶν ἐξωτερικῶν, κατὰ μᾶλλον δὲ τοῦ 1886 ὑπουργὸς καὶ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀντι-

ΕΡΒΕΡΤΟΣ ΒΙΣΜΑΡΚ.

ΓΟΥΙΕΛΜΟΣ ΒΙΣΜΑΡΚ.

πρόσωπος τοῦ πατρὸς του ὡς ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν. Νῦν διατρίβει ὁ Ερβέρτος παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἐν Φρειδριχσρούη μακρὰν τῆς πολιτικῆς, παραιτηθεὶς καὶ αὐτὸς ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν παραιτήσιν τοῦ πατρὸς του. Ἀσυγκρίτως ἡρεμώτερον διήγαγε τὸν βίον ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Γουλιέλμος. Ἀφοῦ εἰργάσθη ἐπὶ τινα χρόνον ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν, διαρίσθη ἐπαρχος (Landrath) βραδύτερον δὲ ἐτιμήθη μετὰ τὸν τίτλον μυστικοῦ συμβούλου τῆς κυβερνήσεως καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος προεβιάσθη εἰς πρόεδρον τῆς κυβερνήσεως ἐν Ἀννοβέρῳ, τὴν θέσιν δὲ ταύτην κατέχει μέχρι τῆς ἡμέρας.

ΕΝ ΑΙΝΙΓΜΑ.

ὑπὸ Β. BJÖRNSSON.

ΓΙΑΤΙ νὰ καθίσωμεν ἐδῶ;» — «Διότι ἐδῶ τὸ μέρος εἶνε ὑψηλὸν καὶ φωτεινόν.» — «Ἄλλα τὸ βάθος ἐδῶ κάτω με τρομάζει, μοῦ προξενεὶ ζάλη· καὶ ὁ ἥλιος ποῦ ἀντανακλάται ἀπὸ τὰ κύματα με θαμβώνει. Πηγαίνωμεν μακρότερα.» — «Ὅχι, ὄχι μακρότερα!» — «Τότε ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ καλύβιον· ἐκεῖ ἦτο τόσον ὠραία!» — «Ὅχι, ὄχι, οὐτ' ἐκεῖ!» Ταῦτα εἰπὼν ἐκάθισε ναυηλῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὡς νὰ μὴ ἠδύνατο ἢ νὰ μὴ ἠθελε νὰ προχωρήσῃ. Ἐκεῖνη ἔμεινεν ὀρθία πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸν ἠτένιζεν ἀσκαρδαμυκτεῖ. Μετὰ ταῦτα εἶπεν ἐκεῖνος: «Ἄαστα, τώρα πρέπει νὰ μοῦ ὁμολογήσῃς, διατὶ ἔλαβες τόσον φόβον, ὅταν εἶδες τὸν ξένον ναύτην.» — «Καλὰ τὸ προμάντευσα ἐγὼ» ἐψιθύρισε ἡ Ἄαστα καὶ ἐφάνη ὅτι ἠτοιμάζετο νὰ φύγῃ δρομαία. — «Πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆς, πρὶν φύγῃς, εἰ δὲ μή, δὲν με βλέπεις πλέον.» — «Βότολφ!» ἀνέκραξε καὶ μετεστράφη, ἀλλ' ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν τῆς. — «Βεβαίως», εἶπεν ἐκεῖνος, «σοῦ ὑπεσχέθην νὰ μὴ σε ἐρωτήσω, καὶ εἴμπορῶ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἂν προτιμᾷς τοῦτο· ἀλλὰ τότε τὰ πάντα μεταξύ μας τελειοῦν.» — Ἡ Ἄαστα ἐξερράγη εἰς δάκρυα καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν. Ἡ λεπτοφυὴς καὶ ὠραία μορφή τῆς, αἱ μακρὰ καὶ λευκότερα χεῖρές τῆς, ἡ μαλακὴ καὶ ξανθὴ κόμη τῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἶχε κατολισθήσῃ τὸ πρὸ μικροῦ καλύπτρον τὴν κεφαλὴν τῆς ὀδόνιον, καὶ ἔπειτα οἱ ἀπεριγράπτως ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς, τὸ στόμα τῆς, ἕκαστον ἰδιαίτερος ἐράγειε καὶ πάντα ὁμοῦ ἀπετέλουν θαυμασίως ἐρατεινὴν εἰκόνα. Λαμπρὰ καὶ φεγγαβολοῦσαι ἐπιπτον ἐπ' αὐτῆς αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ὁ Βότολφ ἀνεσκήρτησε «Ναί, τὸ ξέρεις ὅτι ὑποχωρῶ, ὅταν

με κνττάξῃς μ' αὐτὸ τὸ βλέμμα. Ἄλλα ξέρω κ' ἐγώ, ὅτι τὸ πρᾶγμα ὑστερώτερα χειροτερεῖ ἀκόμη περισσότερο. Δὲν μπορείς λοιπὸν ποτὲ νὰ τὸ ἐννοήσῃς; Καὶ χιλιάκις ἂν σοῦ ὑποσχεθῶ, ὅτι δὲν θέλω νὰ μάθω τὸ παρελθόν σου — δὲν εὐρίσκω ποτὲ ἡσυχίαν, δὲν εἴμπορῶ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου!» Τὸ πρόσωπόν του ἐμαρτύρει ἀκράτητον ἐξαψιν, ἠτις ἀπὸ πολλοῦ συνετάρασε τὰ στήθη του. — «Βότολφ! Αὐτὸ ἀκριβῶς μοῦ ὑπεσχέθης, ὅταν ἐγὼ δὲν εὐρίσκα ἡσυχία· μοῦ ὑπεσχέθης νὰ μὴ με ἐρωτήσῃς πλέον περὶ ἐκείνου, τὸ ὅποιον ἐγὼ ποτὲ ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ εἶπω. Μοῦ τὸ ὑπεσχέθης ἐπισήμως, μοῦ ἠρκίσθης ὅτι θὰ σοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον τὸ παρελθόν μου, ὅτι θέλεις ἐμεῖ, μόνην ἐμὲ νὰ ἔχῃς!... Βότολφ!» Καὶ ἔπεσε γονυπετῆς πρὸ τῶν ποδῶν του ἐπὶ τῆς χλόης, κλαίουσα, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο διὰ τὴν ζωὴν τῆς, καὶ ἐνῶ τὸν προσητένιζε, τὰ δάκρυά τῆς ἀμίλουν θερμότεραν γλώσσαν, καὶ ἡ Ἄαστα ἦτο τὸ ὠραιότατον καὶ δυστυχέστατον πλάσμα, τὸ ὅποιον ὁ Βότολφ εἶδε ποτὲ εἰς ὅλην τὴν ζωὴν. «Θεὲ μου!» ἀνέκραξεν ἀνασκιρτήσας, εἶτα δὲ πάλιν καθεσθεὶς ἐπὶ τῆς χλόης «ἂν με ἠγάπας» εἶπε «τόσον, ὥστε νὰ ἔχῃς ὀλίγην ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, πόσον εὐτυχεῖς θὰ εἴμεθα καὶ οἱ δύο!» — «Ἡ ἂν εἶχες σὺ εἰς ἐμέ ὀλίγην ἐμπιστοσύνην!» ἀπήντησεν ἐκεῖνη ἰκετευτικῶς καὶ συρομένη μετὰ τὰ γόνατα ἐπλησίασε περισσότερο, εἶτα δὲ προσέθηκεν: «Ἐγὼ ἂν σε ἠγάπων; Τὴν νύκτα, μετὰ τὴν σύγκρουσιν τοῦ πλοίου μας πρὸς τὸ ἰδικόν σου, ὅταν ἀνέβηκα εἰς τὸ κατὰστρώμα καὶ σὲ εἶδα κατὰ πρώτην φορὰν — οὐδέποτε εἶχον ἴδη μορφήν τόσον ἀνδρικήν καὶ ἰσχυρὰν — σὲ